

ԲԱՆԱՍՏԵՂՄԱԿԱՆ

«ԵՒ ՄԱՆՈՒԿՆ ԱՃԷՐ ԵՒ ՋՕՐԱՆԱՅՐ ԼԻ ԻՄԱՍՏՈՒԹԵԱՍԲ,
ԵՒ ՇՆՈՐՀԲՆ ԱՍՏՈՒԾՈՑ ԷՒՆ Ի ՎԵՐԱՅ ՆՈՐԱ»

(Ղուկ. Բ. 39-40)

Ան սասներկու սարեկանէն մինչ երեսունն,
Ի՞նչպէս կերտեց իր հոգին, գոգն իր արուեստին.
Ասուած Հայրն ի՞նչ կ'ըսէր հոգւոյն այդ սիրասուն.
Ի՞նչ պասասխան կուտար անոր հիւսին որդին:

Օրէ օր միտ մարդ հետեւիլ կ'ուզէր իրեն...
Առաջնորդն ո՞վ էր այդ ջրղուն ասուածային:
Այս մասին գիրքն ու մարդկութիւնը կը լըռեն,
Ու ժամանակն այդ կը սընայ խորհուրդ խորին:

Վերջէն, օր մ', ան ըսաւ. «Յրհնեա՛լ, Հայր գերազանց,
Որ ծածկեցիր գիտուններէն այս բաներն, ա՛խ,
Բայց յայտնեցիր զանոնք ըզբեզ սիրող մանկանց»:
Ու Սուրբ Գիրքին մէջ կ'երեւի մանուկն յանախ...»

Ասո՛ր մէջն են իմաստութիւնն, Աւեսարանն.
«Եղի՛ր նրման մանուկներուն, կայտառ, ժրպտուն:
Մարմինին պէս միտքն ալ է մի դիւրաբեկ բան:
Սի՛րս, սի՛րս... եղի՛ր խոնարհ, ու զիս կը նանչնաս դուն»:

Տասներկուէն՝ երուն, խոկաց ան եւ պահեց,
Ասուածօրէն, զերդ զանձ մ', իր սիրքը մանկական:
Երազելով գործեց: Գիտեց զայն մայրն ի հետ:
Ու չարին դէմ երազն եղաւ իրեն պատկան:

Իմաստութեան մարդերն երկու սարիք ունին,
Ջոյգ անուններ. Սիրելի, Խորհիլ: Արդ, Յիսուսի
Համար խորհիլն է սէր. սէրն այն իմաստունին,
Որ հոգիի երկուն՝ հոգւոյ ունի որդի:

Երբ ոյժին ետն օր մը շարժեց սրտին մէջ յոյգ,
Գուցէ հըպաւ Սամարուհի մ'իւր նայուածքին,
Բայց մեզ փորձող խոռովէն հոգին իր թալով խոյս,
Գարձաւ շեւտ դէպի «բարի մասը» սըրսագին:

Որ պահէ ոյժն որ կ'ելլէ, երբ իրեն դրպչին,
 Իր մարմինէն բուժիչ եւ իր շրգգեսներէն,
 Պահէ անոյժ ժրպիտը, եղն իր շրթունքին,
 Կ'ուզէ որ կոյս մընան իր մէջ բոլոր սէրերն:

Կ'արհամարհէ ինչ որ ունի հրապոյր լոկ սին.
 Լոյս աչիերէն իր պէտք է դուրս գայ թովք անհուն.
 Պիտի երբեք տուն չը կանգնէ վրան աւազին,
 Միրտի սէրերն միայն ունին հիմ հաստատուն:

Քսանամենի՝ ան կը խորհէր այլուպէս արդէն.
 Միտ կը խոկար, մեկուսացած տեղ մը, լրուին,
 Կը նախընտրէր ներմակ տուտանը վառ վարդէն,
 Տեսանելի փաղվողուն գեղէն՝ շնորհը սրբին:

Կ'զմայլէր՝ ինչպէս կ'ելլէ վեր սերմն ընդհողում,
 Նոյն իսկ Շաբաթ օր, կ'ելլէ վեր, տիւ եւ գիւտ.
 Ու կ'երազէր նամբուն վրայ ծաղկաւէտում.
 Ու կեանքն ամբողջ Աստում իր նոյն սիրով կ'օծէր:

Հասկ, թըզենի, բոյն, խօս մ'ունին ամէնքն իրեն.
 Հանչցաւ անտուտ ծիր մըտակաց հետ անոնք ալ,
 Որ, յապաղկոտ թէն ու ծոյլ, սակայն կ'առնեն,
 Միտներուն պէս, իրկունը, նոյն վարձը դարձաւ:

Սրբանց՝ տիրոջն այն վարմունքին կը համակրի,
 Որ բարիին՝ արդար, գրթած է չարերուն,
 Քիմ սէրս օրէնքը իրենցին գուցէ չ'ունի.
 Բայց ես դէպի Հօր մը կ'երթամ հաղան անհուն»:

Չոր թըզենոյն վրայ չը գրտաւ պըտուղ երբոր,
 Զ'այրեց. բոյլ տուաւ որ անոր տուրջն աղբեն, բրեն,
 Հանչցաւ թերես անառակն ալ, ու անոր հօր
 Ըսաւ հարկաւ. «նեղ գիտցէք աստումօրէն»:

Ու երբ բացաւ հուսկ ուրեմն իր հոգին անհուն,
 Վըտմ խօտող եւ նահասակ գերյաղթական,
 Մեզի տուաւ երբ, մէկ անգամէն, կեանքն իր համբուն,
 Մեզ շրջանողն իր մանուկի հոգին էր այն: